

NAGYPÁKAY BALÁZS CÍMERESLEVELE 1609-BŐL

(*Forrásközlés*)

A Magyar Nemzeti Levéltár Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Levéltára igen gazdag címeres nemeslevél-gyűjteménnyel rendelkezik, Szabolcs vármegyéből 36 oklevél, míg Szatmár vármegyéből 75 oklevél alkotja. Bereg vármegye címereslevél-gyűjteménye jelenleg Beregszászon található.

A Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára 2012-ben indította el az őrizetében lévő címereslevél-gyűjtemény feldolgozását célul kitűző projektjét. Elsődleges célja, hogy egy adatbázisban¹ összegyűjtse, feldolgozza címeresleveleiket, majd távlati célként a megyei, városi és magánlevéltárak iratanyaga is bekerüljön ebbe az adatbázisba, és ezáltal mindenki számára elérhető váljon. Ebbe a munkába kapcsolódik be a Magyar Nemzeti Levéltár Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Levéltára is. Számunkra a címereslevelek egyik jelentősége abban rejlik, hogy közzétételükkel több segédtudomány is hasznát veheti az itt fellelt információknak, így nemcsak a heraldika, a paleográfia vagy éppen a szfragisztika, hanem például archontológiai kutatások is végezhetők általuk (egy vármegye tisztviselőkarának rekonstruálásához több adatot is szolgáltat).

A címereslevelet (*litterae armales*) az uralkodó (a magyar király vagy az erdélyi fejedelem) adományozta egy általa érdemesnek tartott személynek. Ezek az érdemek általában valamilyen szolgálatot jelentettek, a forrásközlésben vizsgált oklevélben ezt külön kiemelve feltüntették (katonai érények, hűség és állhatatos szolgálat). Az adományozott csak nemességet és címet kapott az uralkodótól, de ha például földadományral is járt a nemesítés, akkor azt az oklevélben külön feltüntették. Egyes armálisokra felfestették a szövegben leírt címet, de akadnak olyanok is, ahol nincs címerkép. Erre az lehet a magyarázat, hogy mivel az oklevél kiállításának minden költsége az adományozottat terhelte, gyakran nem tudta megfizetni a címer megfestését.

A királyi kancellárián kiállított oklevelet minden esetben pecséttel erősítették meg. Egyes esetekben teljes egészében megmaradt a pecsét, máskor a pecsétzsinór és/vagy a zsinór helyéül szolgáló lyukak árulkodnak egykori létükről.

Forrásközlésünkben Szabolcs vármegye címeres nemeslevél-gyűjteményéből most a XV. 23. 5. jelzet alatt található pákai Nagypákay Balázs (*Blasii Nagy, Pakay de Paka*) nemességmegújító armálisát adjuk közre. II. Mátyás magyar király 1609. január 5-én megújította Nagypákay Balázs nemességét és ezt kiterjesztette feleségére, Petneházi Ilonára, fiaira, Gáspárra, Györgyre és Andrásra, lányára Katalinra, illetve valószínűleg rokonaira, Parasztnay Jánosra, Sajgó Jánosra és Nagy Istvánra is. Az irat hátoldalán

¹ <http://adatbazisokonline.hu/adatbazis/cimereslevel-adatbazis> 2018. 03. 14.

két kihirdetési záradék is található. A kihirdetés két helyszínen történt meg, először 1609. augusztus 31-én a Nógrád vármegyei Losoncon tartott közgyűlés előtt, másodszor 1609. október 1-jén a Szabolcs vármegyei Tasson.²

Mag a címereslevél 58x66 cm nagyságú, jó állapotú, a hajtások mentén néhol nehezen olvasható szövegrészeket tartalmaz. Az oklevél formuláris, vagyis a klasszikus hármass felosztás (bevezetés, tárgyalás, befejezés) részeiből tevődik össze. A tárgyalásban (*contextus*) található az elbeszélés (*narratio*), amely arra szolgál, hogy kifejtse, hogy az adományozott mely tetteiért, érdemeiért kapja a nemességet. Nagypákay Balázs nemességmegújító nemeslevet kapott az uralkodótól, hogy azokat a kiváltságokat, jogokat, amelyeket eddig is élvezett, ezután rokonai is megújítva használhassák. Nagypákay Balázs, mint azt az oklevélben is feltüntetik, a Magyar Királyság régi és „gyakorlott” katonája volt, hűségét és állhatatosságát több hadjáratban is megmutatta (például a váradi és egri ütközetekben). A kutatás nem terjedt ki a Pákay család vizsgálatára, a nagyobb családtörténeti munkák közül csupán Kempelen Béla említi meg Nagypákay Balázs 1609-es nemesítését.³

A heraldika vizsgálatának középpontjában a címerkép áll, amely ezen az oklevélen kissé kopottas, ugyanakkor élénk színekkel és határozott vonalakkal tarkított. Az oklevélben megtalálható a címerkép részletes leírása, amelynek történeti szempontból nagy jelentősége van, hiszen az adományozott érdemeire, vitézségére mutat például a felfegyverzett, fehér lovon ülő magyar vitéz, aki egyik kezében véres kardot, a másikban egy levágott török fejet tart. A címerleírás szövegezése pontosan megegyezik a címerfestéssel, tehát nem utólag, hanem azzal párhuzamosan készült el. A heraldikai szakirodalom egyik legjelentősebb munkájában, vagyis a Siebmacher-féle nagy címereskönyvben (amelyben a magyarországi részt Nagy Iván és Csergheő Géza készítette) tévesen jelenik meg a címerkép leírása.⁴ Azt írják, hogy a sisakon látható katonára jobb kezében egy kulcsot (latinul *clavis*, -is f.) tart, ugyanakkor, ha figyelmesebben elolvassuk az armálist és ismerjük a latin declinatiókat, akkor biztosak lehetünk benne, hogy buzogányról (latinul *clava*, -ae f.) van szó.

Külön kiemelendő, hogy a Magyar Nemzeti Levéltár Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Levéltára eddig vizsgálat alá vett armálisai között kevés olyan van, amelynél ép állapotban, vagy teljes egészében fennmaradt volna a pecsét. E nemeslevél esetében teljesen épségben fennmaradt a magyar királyi titkospecséttel (*secreto sigillo nostro, quo ut Rex Hungariae utimur*) ellátott függőpecsét is. Az oklevelet és a záradékokat latin átírásban, majd magyar fordításban közöljük. Hálás köszönettel tartozom Avar Antonnak, a Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára Magánlevéltárak és

² ma Nyírtass

³ <https://www.arcanum.hu/hu/online-kiadvanyok/Kempelen-kempelen-bela-magyar-nemes-csaladok-1/potlek-1645B/pakay-pakai-17D46/?list=eyJmaWx0ZXJzIjogeyJNVSI6IFsiTkZPX0tPTllfS2VtcGVsZW5fMSJdfSwgInF1ZXJ5IjogInBcdTAwZTFrYSJ9> 2018. 03. 14.

⁴ <https://www.arcanum.hu/hu/online-kiadvanyok/Siebmacher-siebmacher-wappenbuch-1/der-adel-von-ungarn-magyarország-2/csaladok-29/pakay-v-paka-5BC4/> 2018. 03. 14.

Gyűjtemények Főosztálya főlevéltárosának a nemeslevél latin és magyar nyelvű részeinek javításáért, illetve a szakmai észrevételekért.

pákai Nagypákay Balázs címere

A nemeslevél latin nyelvű, szöveghű átírata

Nos Matthias Secundus Dei Gratia Hungariae, Dalmatiae, Croatiae, Sclavoniae, Ramae, Serviae, Gallitiae, Lodomeriae, Germaniae, Bulgariaeque etc Rex Designatus in Regem Bohemiae, Archidux Austriae, Dux Burgundiae, Styriae, Carinthiae, Carniolae et Wierthembergae, Marchio Moraviae, Comes Habsburgi et Tyrolis etc.

Memoriae commendamus tenore praesentium significantes quibus expedit universis. Quod nos cum ad nomullorum fidelium nostrorum humilimam supplicationem nostrae propterea factam Majestati, tum vero attentis et consideratis fidelitate et fidelibus servitiis, fidelis nostri, Nobilis Blasii Nagy, Pakay de Paka, antiqui exercitatusque militis, quae ipse Sacrae primum Regni nostri Hungariae Coronae et deinde Majestati nostrae, pro locorum et temporum diversitate, praesertum vero contra infensissimos Christiani nominis hostes Thurcas, tum in diversis confiniis Agriensi videlicet et Varadinensi, tum vero generalibus et particularibus expeditionibus, non sine larga sanguinis sui effusione, sub nostro stipendio serviendo fideliter et constanter exhibuisse et impendisse, ac imposterum quoque pari fide et

constantia exhibere et impendere velle dicitur. Cum igitur ob id, tum vero ex gratia et munificentia nostra Regia, qua quosque de nobis et Republica Christiana benemerito, ac virtutis colendae studiosos, antecessorum nostrorum divorum quondam Hungariae Regum exemplo prosequi eisque certa virtutum suarum monimenta, quae ad maiora quaeque praestanda, eos incitare possent, decernere consuevimus, Eundem itaque Blasium Nagy, ac per eum Helenam de Pethna Haza consortem et Gasparem, Georgium Andream, Catharinamque, filios et Ioannem Paraztnay ac Ioannem Saigo, nec non Stephanum Nagy affines de Regiae nostrae potestatis plenitudine et gratia speciali, exemptos, in coetum, numerum et ordinem verorum atque indubitatorum Regni nostri Hungariae, Regnorumque et partium ei subiectarum. Nobilium, duximus cooptandos, aggregandos, annumerandos et adscribendos. Annuentes et ex certa nostra scientia animoque deliberato concedentes ut ipsi sicuti ante, a modo deinceps, futuris semper et perpetuis temporibus, omnibus illis gratiis, honoribus, privilegii, indultis, libertatibus, iuribus, praerogativis et immunitatibus, quibus caeteri veri et indubitati Regni nostri Hungariae et partium ei subiectarum, Nobiles, hactenus quomodolibet de iure vel consuetudine usi sunt et gavisi, utunturque et gaudent denuo uti, frui et gaudere possint et valeant, haeredesque et posteritates ipsorum utriusque sexus universae, valeant atque possint. In cuius quidem nostrae erga ipsos exhibitae gratia et clementiae ac liberalitatis testimonium, veraeque et indubitatae Nobilitatis signum, haec arma sive Nobilitatis insignia.

Scutum videlicet militare erectum coelestini coloris, campo rubro in fundo stratum in quo miles Hungarus armis indutus, albo equo insidens dextrum manu frameam cruentosam sinistra vero caput Turcicum abscissum tenere inque dextrum scuti latus celeri cursu tendere visitur. Scuto incumbentem galeam militarem apertam sive craticulatam regio diademate dimidium armatum militem Hungarum, dextra manu clavam, sinistra vero albo et rubro coloribus distinctum vexillum tenentem pubetenus proferentem ornatam. A summitate vero sive cono galeae laciniis seu lemniscis, hinc albi et rubri illinc autem aurei et coelestini colorum in scuti oram fluitantibus illudque apprime exornantibus; pro ut haec omnia in capite seu principio praesentium literarum nostrarum Pictoris manu et artificio propriis suis coloribus, clarius depicta esse conspiciuntur, eidem Blasio Nagy Pakay ac per eum consorti Helena de Pethna Haza et Gaspari, Georgio, Andreaeque, ac consanguinei eiusdem ipsorumque haeredibus et posteritatibus utriusque sexus universis, gratiose danda duximus et concedenda. Decernentes et ex certa nostra scientia animoque deliberato concedentes ut ipsi a modo imposterum, futuris semper et perpetuis temporibus, eadem arma seu Nobilitatis insignia, instar aliorum verorum et indubitatorum Regni nostri Hungariae et partium ei subiectarum Nobilium sub iisdem iuribus, praerogativis, indultis, libertatibus et immunitatibus, quibus iidem vel natura vel vero ex consuetudine usi sunt et gavisi, utunturque et gaudent, ubique in praeliis, certaminibus, hastiludiis, torneamentis duellis, monomachiis, aliisque omnibus ac quibusvis exercitiis militaribus et nobilitariis, necnon sigillis, velis cortinis, aulaeis, annulis, vexillis, clypeis,

tentoriis, domibus, sepulchris: generaliter vero in quarumlibet rerum et expeditionum generibus, sub merae, vetustae ac syncerae Nobilitatis titulo, quo eos ac haeredes ipsorum et posteritates utriusque sexus universas, ab omnibus cuiuscunque status dignitatis, conditionis et praeeminentiae homines existant, denuo insignitos et ornatos dici, nominari, haberique et reputari volumus et mandamus, ferre, gestare, illisque uti frui et gaudere in aevum possint et valeant, haeredesque et posteritates ipsorum utriusque sexus universae valeant atque possint.

Imo nobilitamus damusque et concedimus praesentium per vigorem. In cuius rei memoriam firmitatemque perpetuam, praesentes literas nostras Privilegiales Secreto sigillo nostro, quo ut Rex Hungariae utimur, impendenti communitas, eidem Blasio Nagy Pakay ac per cum superius nominatim specificatis personis, haeredibusque et posteritatibus ipsorum utriusque sexus universis, iam natis et nascituris gratiose [dandas] duximus et concedendas.

Datum per manus fidelis nostri nobis dilecti. Reverendi Valentini Leepes, electi Episcopi Nitriensis, locique eiusdem Comitatus perpetui, Consilarii et Aulae nostrae per Hungariam [Can]cellarii, in Civitate nostra Vienna, quinta die mensis Januarii Anno Domini Millesimo Sextentesimo nono. Regnorum nostrorum Hungariae et reliquorum anno primo. Reverendissimis ac Venerabilibus in [Christo] Patribus dominis Francisco Forgach de Ghymes, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinale, Strigoniensis et Demetrio Napragy Colocensis et Bachiensis Ecclesiarum electo Archiepiscopo, fratre Simone Bratulich Zagrabiensis, Nicolao Micatio Varadiensis, eodem Demetrio Napragy Administratore Episcopatus Iauriensis praefato Valentinus Lepes Nitriensis, Francisco Ergelio electo Wesprimiensis, Petro Demetrovich electo quinqueecclesiensis, Paulo Almassy electo Vacziensis [Fausto] Verantis Chanadiensis, Georgio Matthesy electo Tininiensis, Ladislao Maithenii [electo] Bozneriensis et Ioanne Telegdy electo Sirmiensi, Ecclesiarum Episcopis Ecclesias dei foeliter gubernantibus, Agriensi, Transylvaniensi, Segniensi et Modrusiensi cathedralibus sedibus vacantibus.

Item Spectabilibus et Magnificis Stephano Illeshazy Regni nostri Hungariae Palatino Valentino Drugeth de Homonna Iudice Curiae, Comite Thoma Erdeody de Moniorokerek regnorum Dalmatiae Croatiae et Sclavoniae Bano, Sigismundo Forgach tavernicorum, Comite Georgio Thurzo de Bethlemffalva dapiferorum, Ioanne Draskovith de Trakostian cubiculariorum, Francisco de Batthian agazonum, Andrea Doczy de Nagiluche pincenarum, Nicolao Itvanffy de Kisazonffalva ianitorum et Thoma Zechy de Rimazech curiae nostrae regalium in Hungaria Magistris, Stephano Palfy de Erdeod comite Poseniensis, caeterisque quam plurimis REGNI nostri Hungariae Comitatus tenentibus et HONORES.

Matthias m[anu] pr[opria]

Valentinus Leepes
electus episcopus Nitriensis m[anu] pr[opria]

Tiburtius Himelreich m[anu] pr[opria]

A nemeslevél hátsó oldalán a kihirdetésre vonatkozó feljegyzések

Anno domini Millesimo sexcentesimo nono ultima die Mensis Augusti in generali nostra Congregatione in Oppido Lossoncz celebrata nomine et in persona Nobilis Blasii Nagy ac reliquorum introscriptorum exhibitae sunt praesentes literae Armales per nos que solemniter publicatae et proclamatae praesentibus Egregiis Dominis Thomae Petheo de Petheofalva vice Comite, Michaeli Lyberchey, Caspary Sarkeozy Joanne Raday iudicibus nobelium istius Comitatus nostril Neogradiensis.

Tomas Petheo de Petheofalwa vice comes Neogradiensis manu propria

Anno Domini millesimo sextentesimo nono prima die mesis octobris in generalis congregatione universitatis dominorum nobelium Comitatus de Szabolcs in possessione Thass celebrata, introscripti domini nobiles praesentes literas Armales Sacratissimae Regiae Maiestatis exhibuerunt et praesentaverunt, quae quidem literas Armales per juratum notarium eiusdem Comitatus coram nobis solemniter publicatae sunt praesentibus generosis dominis Franciscus Nagh de Nagy Tarkany ac Nicolao de Nagy Kallo Vice Comitibus sedis et iudicibus nobilium ejusdem Comitatus universis. Idem juratus notaries Stephanus de Cegled manu propria.

A nemeslevél magyar nyelvű fordítása

Mi, II. Mátyás, Isten kegyelméből Magyarország, Dalmácia, Horvátország, Szlavónia, Ráma, Szerbia, Halics, Lodoméria, Kunország és Bulgária stb. királya, a csehországi királyság várományosa, Ausztria főhercege, Burgundia, Stájerország, Karintia, Krajna és Württemberg hercege, Morvaország őrgrófja, Habsburg és Tirol grófja stb.

Adjuk emlékezetül jelen oklevelünk erejével, tudatván mindazokkal, akiket illet, hogy néhány hívünknek Felségünk elé terjesztett legalázatosabb kérelmére, továbbá pedig figyelembe vévén és meggondolván hívünknek, nemes pákai Nagypákay Balázs régi és gyakorlott katonánk hűségét és hűséges szolgálatait, melyeket Ő először Magyar Királyságunk Szent Koronájának, azután Felségünknek különböző helyeken és időben teljesített, különösképpen a keresztény név legádázabb ellenségei, a törökök ellen, részint különböző, nevezetesen az egri és váradi végvárakban, részint általános és részleges hadjáratokban saját vérenek bőszes kiontásával a mi zsoldunkban szolgálva hűségesen és állhatatosan eddig teljesített és tett, és a jövőben is hasonló hűséggel és állhatatossággal teljesíteni és tenni akar. Egyfelől tehát ezeknél fogva, másfelől királyi kegyelmünkéből és bőkezűségünkéből, melyből azoknak, akik nekünk és a kereszténységnek érdemeket szereztek és erényeik ápolására törekedtek, elődeinknek, Magyarország néhai dicső királyainak példáját követvén, erényeiknek jutalmát, mely őket még nagyobbak teljesítésére buzdítja, meg szoktuk adni, ugyanezt a Nagypákay Balázst és általa feleségét, Petneházi Ilonát, fiait, Gáspárt, Györgyöt, Andrást és Katalint

valamint rokonait, Parasztnay Jánost, Sajgó Jánost és Nagy Istvánt királyi hatalmunk teljességével és különös kegyelmünkből Magyarország és a kapcsolt Részek igaz és kétségtelen nemeseinek közösségébe, számába és rendjébe felvenni, csatlakoztatni, beszámítani és bejegyezni parancsoltuk, beleegyezvén és biztos tudásunkkal és szabad akarattal megengedvén, hogy miként azelőtt, azon módon a jövőben is és örök időkig mindazokat a kegyeket, méltóságokat, kiváltságokat, engedélyeket, szabadságokat, jogokat, előjogokat és mentességeket, amelyeket a többi igaz és kétségtelen nemesi Magyarországnak és a hozzákapcsolt Részének mostanáig jog és szokás szerint használtak és élveztek, illetve használnak és élveznek, megújítva használhassák, élvezhessék és örvendhessenek nekik, és mindkét nembeli örökösei és utódai is megtehesék. Irántuk tanúsított kegyelmünk, jóakaratumk és nagylelkűségünk bizonyosságul, továbbá igaz és kétségtelen nemességük jeléül ezt a nemesi címert avagy nemesi jelvényt adományozzuk, tudniillik egy álló kéksínű katonai pajzsot, az aljában elterülő vörös mezővel, amelyen fehér lovon ülő, felfegyverzett, jobbában véres kardot, baljában pedig egy levágott török fejlet tartó magyar katona látható, amint sebesen a pajzs jobb oldala felé tart; a pajzson nyitott rostélyú katonai, királyi koronás sisakot, rajta egy fél páncélos magyar katonát, aki jobb kezében egy buzogányt, bal kezében pedig fehér és vörös színnel díszített zászlót tartva, lágyékáig kiemelkedve látható, a sisak csúcsától innen és onnan körös-körül a pajzs szegélyére leomló és azt különösen ékesítő ezüst és vörös, továbbá arany és kék színű szalagokkal és foszlányokkal, miként mindez jelen oklevelünk elején a festő keze és művészete által saját színeivel világosan megfestve is látható, Nagypákay Balázsnak és általa feleségének Petneházi Ilonának és Gáspárnak, Györgynek és Andrásnak és rokonságuknak, valamint mindkét nembeli örököseiknek és utódaiknak kegyesen adni és ajándékozni parancsoltuk, elhatározván és biztos tudásunkkal, szabad akarattal megengedvén, hogy ilyen módon ők a jövőben örök időkig ugyanazt a címert vagy nemesi jelvényt, amint Magyarországnak és a kapcsolt Részek többi igaz és kétségtelen nemesi is, az ő jogaiknak, előjogaiknak, engedélyeiknek, szabadságaiknak és mentességeiknek birtokában, amelyeket természetnél vagy pedig szokásnál fogva használtak és élveztek, illetve használnak és élveznek, és csatákban, ütközetekben, lándzsatoréseken, tornákon, párviadalokon, párharcokban és más alkalmakkor, bármely katonai és nemesi gyakorlatokban, továbbá pecsétjeiken, függönyeiken, edényeiken, ruháikon, gyűrűiken, zászlóikon, pajzsaikon, sátraikon, házaikon és síremlékeiken, általában pedig bármely esetben és hadi vállalkozásban, melyek a tiszta, régi és hamisítatlan nemesség címe alatt – mellyel hogy őket és mindkét nembeli örököseiket és utódaikat bármely állapotú, méltóságú, helyzetű és kiváltságú ember újra felruházottnak és díszítettnek mondja, nevezze, tartsa és ismerje, akarjuk és parancsoljuk – hordhassák, viselhessék és ezt örök időkig használhassák, élvezhessék és örvendhessenek neki, és mindkét nembeli minden örökösük és utódjuk is megtehesse azt. Sőt, megnemesítjük [őket], valamint adjuk és adományozzuk [mind ezt] jelen oklevelünk erejével. Ennek emlékére és örök erősségére jelen Magyarország királyaként használt titkospecsétünkkel függőleg megerősített kiváltságlevelünket

ugyanennek a Nagypákay Baláznak és általa a fent név szerint említett személyeknek és mindkét nembeli, már megszületett és születendő örököseinek kegyesen adni és adományozni parancsoltuk.

Kiadatott a mi őszintén kedvelt hívünk, a tisztelendő Lépes Bálint választott nyitrai püspök, ugyanazon vármegye örökös főispánja, tanácsos és udvarunk magyarországi kancellárja kezei által, Bécs városunkban január havának ötödik napján, az Úr ezerhatszázkilencedik esztendejében, magyarországi és egyéb országainkbéli uralkodásunknak az első évében, amikor a főtisztelendő és tiszteletre méltó atyák a Krisztusban, Ghimesi Forgách Ferenc, a Római Anyaszentegyház bíborosa, esztergomi [érsék] és Naprágyi Demeter, a kalocsai és a bácsi egyházak választott érseke, Bratulich Simon testvér zágrábi, Migazzi Miklós váradi, ugyanazon Naprágyi Demeter, a győri egyházmegye adminisztrátora, a már említett Lépes Bálint nyitrai, Ergely Ferenc választott veszprémi, Domitrovics Péter választott pécsi, Almássy Pál választott váci, Verancsics Fausztusz csanádi, Máthésy György választott tinnini, Majthényi László választott boszniai és Telegdy János választott szerémi püspökök Istennek tetsző módon kormányoznak, az egri, az erdélyi, a zenggi és a modruszi katedrák üresedésében lévén, továbbá amikor a tekintetes és nagyságos [urak, úgymint] Illésházy István, Magyarországunk nádora, Homonnai Drugeth Bálint országbíró, gróf Monyorókereki Erdődy Tamás, Dalmácia, Horvátország és Szlavónia bánja, Forgách Zsigmond tárnok-, gróf Bethlenfalvi Thurzó György asztalnok-, Trakostyáni Draskovich György kamarás-, Batthyány Ferenc lovász-, Nagylucsei Dóczy András pohárnok-, Kisasszonyfalvi Istvánffy Miklós ajtónálló- és Rimaszécsy Széchy Tamás udvarnokmester Magyarországon, Erdődi Pálffy István pozsonyi ispán, valamint sokan mások viselik Magyarország ispánságait és egyéb méltóságait.

Mátyás saját kezűleg

Lépes Bálint, választott nyitrai püspök saját kezűleg
Himmelreich Tiburtius saját kezűleg

A nemeslevél hátsó oldalán a kihirdetésre vonatkozó feljegyzések magyar fordításban

Az Úr 1609. évében, augusztus hónap utolsó napján a Losoncon tartott közgyűlésünkön nemes Nagy Balázs és a többi belül írt személy nevében és képviselőjében bemutatták a jelen címereslevelet, és mi ünnepélyesen közzétettük és kihirdettük vitézlő Pethőfalvi Pethő Tamás alispán, Libercsey Mihály, Sárközy Gáspár, Ráday János Nógrád vármegye szolgabírái jelenlétében.

Pethőfalvi Pethő Tamás nógrádi alispán saját kezűleg

Az Úr 1609. évében, október 1-jén Szabolcs vármegye nemes urai egyetemének Tass birtokon tartott közgyűlésén a belül írt nemes urak a legszentebb királyi felség jelen oklevelét bemutatták és megmutatták, amely címereslevelet ugyanazon vármegye jegyzője előttünk ünnepélyesen kihirdette a vitézlő Nagytárkányi [N]agy Ferenc és Nagykállói [Kállai] Miklós alispánok és ezen vármegye valamennyi szolgabírája előtt. Ugyanazon Ceglédy István hites jegyző saját kezűleg

pákai Nagypákay Balázs oklevele

